

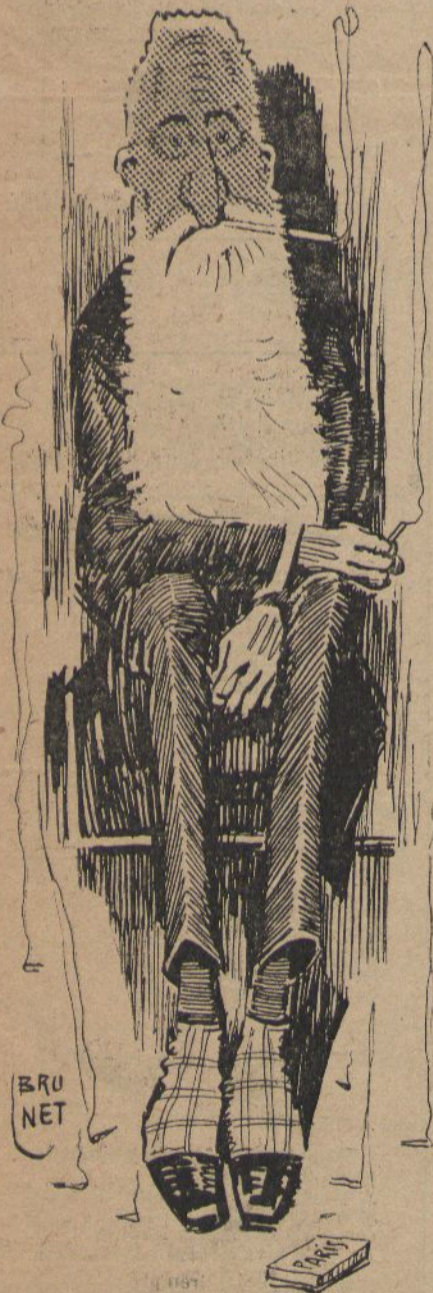
LA FULANA.

¡Cellas, llavis, perlas, dents...
poesia! ¡passatemps
y entreteniment barato!
Ja ho va dir Fra Felip Piu
de Sant Guiu:

¡Dones, flors,
música, aucells...
qüentos nous,
romansos vells!

GARIBALDI.

UN REY TRANQUIL

BRUNET

Cleopoldo de Bélgica.

(Dib. de BRUNET.)

DELS

CAMPANARS DE CATALUNYA

Vitassar de Dalt, 20 de Abril d'1908.

Teatre Naturalista. — Ahir, diada de Pasqua, se celebrà a l'era de can Ponsirenas la funció anunciada, *La Mare Eterna*, essent un èxit extraordinari, tant pels aficionats, que estigueren a l'altura de veritables actors, com pels organitzadors de dita festa naturalista, quedant l'escullit públic molt satisfet y ab ganas d'assistir a altres funcions d'aquest genre quan el temps estiga ben assentat.

A l'última escena del darrer acte, caigué un xafech regular; y la gent, ben nombrosa, tingué d'aixoplugarse pels corrals, celles y entrada de la casa de pagés, que fou invadida per la concurrència.

El públic, barrejat ab els cómichs dintre la casa, feya grans elogis de la funció, y deplorava que el temps ens hagués aigualit la festa, però no l'entusiasme, que segueix ferm pera continuar nostra tasca.

ENTRE TOCH Y TOCH

CONTE DE VIATJANT

El revisor del tren entra en un vagó.

—Els bitllets, senyors, si són servits.

—Tingui.

—Gracias.

—Tingui.

—Gracias... ¡Ep! ¿Y vosté? El d'allà

abaix?

Y es dirigeix a un barbamech, plàcidament repapat en un recó.

—¿El vostre bitllet?... ¡Mestre!... ¿Qué sou sord?

—Vaja, home! Ja 'n tinch prous de mortificacions sense aquesta. Si sapiguessiu...

—No 'm vinguéu ab historias. El bitllet vull.

—Y ¿per qué? ¿Total pera foradarlo com els altres? ¿Tant divertit és aixó? ¡Vaja, home! A la vostra edat! ¡Al cap-d'avall ja no sou pas de la primera volada! Per qué... ¿quants anys teniu? Bé 'n devéu tenir entre quaranta y...

—Bé, veuréu: prous romansos! ¡Vos torno a dir que 'm donguéu 'l bitllet! ¡Y brillo!

—¿Més brillo encara? Si no 'm doneu temps de parlar!

—¿Que és que no 'n teniu de bitllet?

—Vaja, donchs, ¡no! ¡No 'n sé dir jo de mentidas!

—Y ¿que no ho sabiau que al tren, sense bitllet, no s'hi pot pujar?

—¿Cóm, que no 's pot? Jo bé he pogut! ¡Bé soch aquí!

—Peró heu trencat el reglament.

—¡Alto! ¡Jo no he trencat res!

—Vaja, no siguéu romancero.

—¡No! Aixó sí que no! May de la vida n'he sigut.

—Donchs, baixéu.

—Ab el tren en marxa? ¿Que voleu que 'm mati?

—A la primera estació.

—¡Oh! Es que jo volia anar a la darrera.

—Donchs baixaréu y aniréu a la presó. Aixís apendréu a no burlarvos de la Companyia.

—¡Alto! Jo demano a tots aquests senyors que diguin si m'he burlat d'ells pera res. Sempre he dormit.

—Vull dir de la Companyia del ferrocarril.

—Tampoch, may de la vida! Es massa forta y té massa influencia pera que jo m'en burlés. Os penséu, perquè vaig una mica tronadet, que no tinch modos, jo? Aquí ahont me veyeu jo estava en l'opulencia!

—Donchs hauríau fet santament de continuarhi.

—Y que 'n teniu de rahó! Però... és alló! Si un poguéu fer sempre lo que vol! Teniu, ara mateix, per exemple: vós me voleu fer baixar y jo no baixo. Y jo voldria continuar y no 'm deixéu. ¡Quinas cosas té la societat!

El revisor comensa a desconcertarse, però el verbós passatger continúa:

—Donchs, sí senyor. Jo vivia en l'opulencia. ¿Que enteneu en panyos? Si hi enteneu, teniu: toquéu aquest panyo del pantalon y ja veureu com...

—¡Vaja, prou! ¡La guardia civil s'encarregarà de vos!

—¡Oh! No sab pas la benemérita guardia civil el servey que 'm farà! ¡Que 'n fa de temps que justament busco qui se encarregui de mí!

—Riéusen tant com volguéu, però aixó us costará car.

—¡Ep! Si m'ha de costar alguna cosa, allavoras no vull que se n'encarregui ningú. Jo no tinch res pera pagar.

—Ho pagaréu ab presó.

—¿Aixó farà? Aixó sería una barbaritat indigna dels temps que corren. Ja veuréu: la Companyia com vos diheu, que ab tota seguretat és molt més rica que jo, me ficarà a la presó perquè jo no tinch ab qué pagar el meu trist bitllet, mentres que las tres quartas parts del vagó van buydas? Vos convindrán en que...

—Quan no 's tenen diners se viatja a peu.

—Bé, però vos ja sabeu que aixó resulta molt més car y menos acomodo. Es necessari que visqui tothom.

—¡Prou, he dit! Ja 'l saldaréu aquest compte.

—Si jo no desitjo altra cosa que saldarlo!

El tren s'acosta a una estació.

—Apa. Ja hi som.

—Els que han de baixar aquí, sí; però jo no.

El tren encara camina. El revisor obre la portella y baixa a l'estreb. El passatger l'arrapa per la levita.

—Voleu fer el favor de deixarme anar?—cria l'empleat.

—¡Cá! Que no veyeu aixó que diu: «Prohibido subir ni bajar del coche sin que esté completamente parado»? Allavo-

ras, siguéu just: si 'ls mateixos revisors donan aquest mal exemple, ¿cóm voleu exigir que 'ls tristos passatgers respectin els reglaments? ¡Teniu! ¿Veyeu? Encara pot ser vos he salvat la vida.

Tothom riu.

El revisor també. No obstant fa una senyal a un guardia civil de l'andén pera que s'acosti.

—¡Baje usted!—diu el civil.

—¿Servidor? Per qué?

—Porque no trae usted billete.

—No, senyor; però ja ne trayeré... si aquests senyors y aquestas senyoras volen fer una suscripció pera pagármel.

Y, efectivament, aixís fou. El pobre diable tenia més gracia que diners; els altres que tenfan més diners que gracia el varen treure de l'apuro agrahts a las sevas gracias... Ell els hi donà las gracias per la seva gracia... y continuá fentoshi gracia fins a la fi del seu graciós viatge.

A. DEL F.
per RICARD DE SUREDA.

TEATRES

ROMEÀ.—*En Joan dels miracles*, drama en tres actes, original de l'Ignasi Iglesias.

Una altra troballa, com ho foren *Els Vells* y *Las Gasas*, troballa per l'originalitat del pensament, que és d'aquells que cauhen bé desde bon principi, interessant y captivant a l'espectador. No té l'última producció de l'Iglesias la trascendencia social dels dos dramas abans citats: no és una obra tan colectiva, com ells; y, si en aquest respecte resta per desota, en quant a art escénich, estudi de la realitat y amenitat las sobrepuja.

PROTOHISTORIA

El primer elegant.

(Dib. d'APELES MESTRES.)